

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem Mgr. Davidem Stoškem v insolvenční věci

dlužnice: **VÍTKOVICE POWER ENGINEERING a.s.**, IČO: 26823357
sídlem Ruská 1142/30, 703 00 Ostrava-Vítkovice
zastoupena advokátem JUDr. Richardem Mencnerem
sídlem Milíčova 1670/12, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

za účasti **Krajského státního zastupitelství v Ostravě**
sídlem Na Hradbách 21, 729 01 Ostrava

o návrhu na vydání předběžného opatření

takto:

V insolvenční věci dlužnice soud nařizuje předběžné opatření v tomto znění:

- I. **Soud nařizuje předběžné opatření**, na základě kterého **společnost VÍTKOVICE, a.s.**, IČO: 45193070, se sídlem Vítkovice 3020, 703 00 Ostrava, **je povinna poskytovat součinnosti Mgr. Bc. Davidovi Vandrovci**, insolvenčnímu správci dlužnice **VÍTKOVICE POWER ENGINEERING a.s.**, IČO: 26823357, se sídlem Ruská 1142/30, 703 00 Ostrava-Vítkovice, **a to v souvislosti s uschováním, označením a následným exportem veškerých dat ve vlastnictví či správě dlužnice** uložených na paměťových úložištích povinné v souvislosti s plněním Smlouvy o poskytování služeb, č. 915/0012/04, ze dne 19. 4. 2004, ve znění pozdějších dodatků, spočívající v zajištění technického přístupu insolvenčního správce a jím určených osob k příslušným datům a umožnění přesunu těchto dat z paměťových úložišť povinné na paměťová úložiště určená insolvenčním správcem.
- II. **Společnost VÍTKOVICE, a.s.**, IČO: 45193070, se sídlem Vítkovice 3020, 703 00 Ostrava, **je povinna zdržet se jakýchkoliv jednání, jež by vedla k likvidaci, poškození, znehodnocení či neoprávněnému zpracování dat ve vlastnictví či správě dlužnice VÍTKOVICE POWER ENGINEERING a.s.**, IČO: 26823357, se sídlem Ruská 1142/30, 703 00 Ostrava-Vítkovice, uložených na paměťových úložištích povinné v souvislosti s plněním Smlouvy o poskytování služeb, č. 915/0012/04, ze dne 19. 4. 2004, a dále **je povinna s péčí řádného hospodáře chránit tato data před ztrátou, poškozením, znehodnocením a před jejich neoprávněným zpracováním, a to v období ode dne nabytí účinků tohoto předběžného opatření do 31. 3. 2019.**

Odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 25. 8. 2016, č. j. KSOS 37 INS 10134/2016-A62 byl zjištěn úpadek dlužnice **VÍTKOVICE POWER ENGINEERING a.s.**, IČO: 26823357, se sídlem Ruská 1142/30, 703 00 Ostrava-Vítkovice. Totožným rozhodnutím byl insolvenčním správcem dlužnice ustanoven Mgr. Bc. David Vandrovec, se sídlem Kodaňská 1441/46, 101 00

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Návratová.

Praha. Usnesením soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. KSOS 37 INS 10134/2016-B73 byla povolena reorganizace dlužnice, která byla následně usnesením ze dne 7. 8. 2017, č. j. KSOS 37 INS 10134/2016-B281 přeměna na konkurs a k tomuto dni také nastaly účinky prohlášení konkursu na majetek dlužnice.

2. Podáním ze dne 22. 2. 2019 (dok. B558), opraveným podáním ze dne 24. 2. 2019 (dok. B559), požádal insolvenční správce dlužnice o vydání předběžného opatření, kterým by soud zavázal společnost VÍTKOVICE, a.s., IČO: 45193070, se sídlem Vítkovice 3020, 703 00 Ostrava (dále také „povinná“), k poskytnutí nezbytné součinnosti insolvenčnímu správci, a to jednak za účelem uchování nepoškozených dat na serverech povinné, a jednak i při jejich exportu na servery nového poskytovatele.
3. Z výše uvedeného návrhu insolvenčního správce soud zjistil, že povinná jako zhotovitelka dle Smlouvy o poskytování služeb, č. 915/0012/04, ze dne 19. 4. 2004, ve znění pozdějších dodatků (dále jen „Smlouva“), je povinna poskytovat dlužnici služby spočívající v provozování informačních systémů, přičemž součástí provozování je vedení a uchovávání databází účetních a jiných dat ve vlastnictví či správě dlužnice na počítačových serverech dlužnice. Povinná měla insolvenčnímu správci dne 15. 3. 2018 oznámit, že v souladu se Smlouvou pozastavuje poskytování sjednaných služeb, když dlužnici nebyla uhrazena platba plnění dle Smlouvy. Následně povinná dopisem ze dne 19. 11. 2018 vyzvala insolvenčního správce k úhradě pohledávky ceny plnění Smlouvy v celkové výši 17 435 196,03 Kč, z čehož částka ve výši 12 210 707,54 Kč byla účtována za plnění Smlouvy před prohlášením konkursu na majetek dlužnice a úhrada ve výši 5 224 488,49 Kč odpovídá ceně za plnění Smlouvy před prohlášením konkursu. Insolvenční správce uhradil požadovanou odměnu co do částky 5 225 864,18 Kč a to dne 12. 12. 2018, přičemž dne 31. 1. 2019 byl správce písemně vyzván povinnou k úhradě zbylé části odměny s tím, že pokud danou výzvu ke dni 28. 2. 2019 nesplní, odstoupí povinná od Smlouvy a bude nucena uchovávaná data dlužnice smazat, když dlužnice pozbude nárok na využívání serverů povinné. Vzhledem k těmto okolnostem zahájil insolvenční správce jednání ve věci přenosu dat na nového poskytovatele a současně povinnou požádal o součinnost při exportu dat a poskytnutí přiměřené lhůty pro provedení nutných úkonů a to do dne 31. 3. 2019. K uvedené žádosti povinná dne 19. 2. 2019 správci sdělila, že s prodloužením lhůty pro ponechání dat na svých serverech může souhlasit pouze za předpokladu, že dojde k úhradě minimálně poloviny doposud nezaplacené odměny, tj. částky ve výši 6 107 894, 77 Kč.
4. Opodstatněnost svého návrhu a naléhavost předběžného opatření insolvenční správce spatřuje ve skutečnosti, že dle jeho názoru je zcela nemožné provést kompletní export dat v krátké, pouze sedmidenní lhůtě stanovené povinnou. Uvedená lhůta měla být správci určena bez předchozího varování a ani nedává dostatečný prostor pro zajištění nového, vhodného poskytovatele datových služeb. Celkovou situaci má pak dle insolvenčního správce navíc ztěžovat odmítavý postoj povinné. Zároveň insolvenční správce ve své žádosti shledává zásadní právní zájem na dočasné úpravě poměrů, když předmětná data jsou z převažující části tvořena účetními doklady dlužnice, jež mají význam nejen pro činnost dlužnice, ale rovněž pro další postup insolvenčního správce v rámci řízení, a to jak pro proces zpeněžování majetkové podstaty dlužnice, tak i pro samotné ukončení konkursu. Případným znehodnocením dat pak dle insolvenčního správce dojde nejen k poškození majetkové podstaty, ale může dojít také k poškození právních zájmů jiných subjektů (např. z důvodu nedostupnosti dat v důsledku jejich předčasné likvidace či ohrožení osobních údajů subjektů, jichž se data týkají). Insolvenční správce pak rovněž poukázal na skutečnost, že ze Smlouvy ani z právních předpisů nevyplývá oprávnění

povinná data smazat, přičemž náklady povinné s poskytnutím součinnosti budou dle správce zcela zanedbatelné oproti újmě, jež by mohla vzniknout dlužnici v případě jakéhokoliv poškození uchovávaných dat.

5. Povinná se k návrhu správce vyjádřila ve svém podání ze dne 25. 2. 2019 (dok. 560), v němž uvedla, že informace týkající se smluvního vztahu jsou v návrhu správce popsány zkráceně a neúplně. Předně povinná namítla, že insolvenční správce dlouhodobě neplnil závazky ze Smlouvy, nehradil sjednanou odměnu a k přerušení poskytování služeb povinnou tedy došlo ve snaze minimalizovat možné škody. Povinná zdůraznila, že insolvenční správce byl k záloze a exportu dat vyzván již přípisem ze dne 31. 1. 2019 a poskytnutá lhůta tak činila nejméně 1 měsíc, přičemž správce se měl dříve zavázat, že je schopen do 28. 2. 2019 zajistit nový systém, do kterého měly být data přeneseny. Zároveň je dle názoru povinné i nadále možné provést zálohu v původně stanovené lhůtě a bez nařízení předběžného opatření, na jehož nařízení tak není dán naléhavý právní zájem. Z další části vyjádření povinné poté vyplývá, že příčinou vzniklé situace je zejména nečinnost samotného insolvenčního správce, jenž nedbal výzev povinné, průběžně nechránil s náležitou péčí data dlužnice a nyní pouze přenáší své vlastní povinnosti na povinnou a prohlubuje škody na její straně. Předloženému návrhu na vydání předběžného opatření pak povinná dále vytýká jeho značnou neurčitost a nesrozumitelnost, násobení závazků a nákladů kladených na povinnou, jakož i možnost ohrožení a neoprávněného užití dat třetích osob. Závěrem poté povinná poukázala na skutečnost, že Smlouva má být ukončena ke dni 28. 2. 2019, a k tomuto dni tedy i zaniká základ pro správu dat. Následné odstranění dat z paměťových uložišť je tak dle povinné pouze prostředkem bránícím jejich zneužití, a nikoliv šikanózním jednáním s cílem poškodit majetkovou podstatu dlužnice.
6. Dle ust. 229 odst. písm. c) insolvenčního zákona platí, že nestanoví-li zákon jinak, je v době od prohlášení konkursu osobou s dispozičními oprávněními ve vztahu k majetkové podstatě insolvenční správce.
7. Podle ust. § 82 odst. 1 insolvenčního zákona předběžné opatření v insolvenčním řízení může insolvenční soud nařídit i bez návrhu, nestanoví-li zákon jinak. Navrhovatel předběžného opatření, které by insolvenční soud mohl nařídit i bez návrhu, není povinen složit jistotu. Povinnost složit jistotu jako navrhovatel předběžného opatření nemá dlužník.
8. Podle ust. § 76 odst. 1 písm. e) občanského soudního řádu může být předběžným opatřením účastníku uloženo zejména, aby něco vykonal, něčeho se zdržel nebo něco snášel.
9. Po zvážení všech okolností a podaných vyjádření ve věci dospěl soud k závěru, že v daném okamžiku je nezbytné návrhu na vydání předběžného opatření vyhovět. Klíčovým faktorem pro posouzení důvodnosti návrhu na vydání předběžného opatření je zde význam účetních a jiných dat týkajících se dlužníka, tedy že jsou pro další řádný průběh konkursu nezbytná, a proto musí být zajištěno jejich uchování na nezbytně nutnou dobu. Z hlediska povinné jako aktuálního správce dat tato nezbytně nutná doba představuje časový úsek končící úplným předáním dat do správy insolvenčního správce (osoby jím určené). Soud nejdříve podotýká, že je přesvědčen, že není úkolem soudu posuzovat smluvní vztahy založené mezi insolvenčním správcem a povinnou. Stejně tak soud nemůže a ostatně ani není oprávněn jakkoliv postihovat některého z účastníků za skutečné či domnělé porušování jejich povinností a předběžné opatření tak není sankcí

namířenou proti povinné a rovněž ani absolutní aprobační veškerých úkonů insolvenčního správce. Naopak, soud souhlasí s povinnou co do okolnosti, že na základě zaslaných výzev byl insolvenční správce nejpozději k datu 31. 1. 2019 již minimálně srozuměn s možností vypovězení Smlouvy ze strany povinné, jakož i s následky ukončení smluvního závazku, a argument insolvenčního správce napadající „šibeniční lhůtu“ je tak skutečně v nemalé míře zkreslený, a to tím spíše, že z návrhu správce vyplývá, že průběžně s povinnou ve věci komunikoval a dá se tedy důvodně předpokládat, že si byl vědom běhu stanovené lhůty. Tento fakt nicméně částečně prospívá i insolvenčnímu správci, když mu tak nelze zcela vytýkat nečinnost ve věci, jak mnohokrát činí ve svém vyjádření povinná, a je nutné zohlednit jeho zjevnou snahu vzniklou situaci řešit. Skutečnost, že insolvenční správce nakonec není schopen provést přenos dat v určeném termínu, ať již z důvodu vlastní pozdní reakce, komplikací při jednání stran a zajišťování nového systému, technických úskalí či v důsledku navrstvení mnoha různých faktorů, však nemůže jít k tíži dlužnice a je nepřipustné, aby takto došlo k ohrožení její majetkové podstaty, které by znamenalo nejen poškození dlužnice samotné, ale dotklo by se rovněž řady jiných subjektů, v tom i věřitelů a jejich oprávněných zájmů. Ačkoliv soud respektuje stanovisko povinné jako jedné z většinových věřitelů, upozorňuje, že se nejedná pouze o její zájmy, které je nutné chránit. V této chvíli je nezbytné především zajistit řádnou ochranu klíčových účetních dat dlužnice, což by ostatně měl být hlavní, společný cíl všech zúčastněných stran a právě naplnění tohoto cíle sledoval rovněž soud při rozhodování o předběžném opatření. Ať již insolvenční správce postupoval ve věci dostatečně rychle či ne, a bez ohledu na údajnou namítanou nátlakovost jednání povinné, soud má vzhledem k technickým aspektům věci (obstarání nového datového uložení, sjednání příslušné licenční smlouvy, řádný a bezpečný export dat atd.) a jejich zjevné časové náročnosti, za zřejmé, že aktuálně je již takřka nemožné provést kompletní přenos všech dat v původně určeném termínu. Nařízení předběžného opatření a prodloužení lhůty je tak v současnosti jediným dostupným prostředkem jak zabezpečit data dlužnice a umožnit jejich zachování pro majetkovou podstatu. Bez tohoto opatření by s největší pravděpodobností došlo k jejich nevratné likvidaci ze strany povinné, jak bylo několikrát avizováno. V tomto bodě pak soud nemůže souhlasit s povinnou, že smazání dat je nástrojem pro jejich ochranu. Je přirozené, že podstatou ochrany je směřování k zachování a nikoliv ke zničení chráněného. Samozřejmě i smazání lze v obecné rovině pokládat za způsob ochrany, avšak je to způsob definitivní a bez zálohy nezvratitelný, který je krajně nevhodný zvláště mají-li být předmětem dané ochrany citlivá data a osobní údaje, které jsou stěžejní jak pro potřeby zainteresovaných subjektů, tak i pro další průběh insolvenčního řízení. Smazání těchto dat bude ztrátou nejen pro majetkovou podstatu, ale dojde rovněž jejich zneprístupnění pro další osoby, a to při naprostém nerespektování zákonných lhůt povinného uchovávání. Soud tedy musí přisvědčit insolvenčnímu správci, že zde je dán naléhavý právní zájem na úpravě poměrů účastníků, a to za účelem zabezpečení dat ve vlastnictví dlužnice do doby, než bude vhodným způsobem zajištěn jejich přenos a uschování. Jak již bylo dříve zdůrazněno, na celou záležitost je potřeba nahlížet z širší perspektivy a se zohledněním zájmů všech dotčených stran včetně dlužnice, subjektů s ní provázaných a dalších věřitelů, přičemž újma způsobená předčasným a ve své podstatě „sankčním“ odstraněním dat by byla značně citelnější a měla by hlubší dopady na poměry účastníků než je dočasné a poměrně krátkodobé zavázání povinné k poskytnutí součinnosti. V tomto směru soud doplňuje, že obavy povinné z opakujících se návrhů na nařízení předběžného opatření považuje v této chvíli za neopodstatněné, když nic nenasvědčuje tomu, že by insolvenční správce nebyl schopen ani v prodloužené lhůtě export dat uskutečnit, a to navíc při náležité spolupráci povinné. Vytýkanou nesrozumitelnost a neurčitost žádosti pak soud v návrhu insolvenčního správce neshledal. Formulace výroku předběžného opatření je zde do značné míry

ovlivněna právě technickými aspekty věci a požadavek podrobného vylíčení by byl vzhledem k množství obsahu dat, jež by bylo nutné popsat a specifikovat, značně nepřiměřený. Jde-li pak o otázku přiměřenosti navržené úpravy, insolvenční správce ve svém návrhu výslovně uvádí, že má k dispozici dostatek peněžních prostředků pro pokrytí případných nákladů vzniklých na straně povinné v souvislosti s poskytováním součinnosti a i v tomto ohledu lze mít tedy za to, že předběžné opatření zásadně povinnou nezatíží a případné ztráty a účelně vynaložené náklady budou řádně kompenzovány.

10. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě.

Toto rozhodnutí se považuje za doručené okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku.

Lhůta k podání odvolání začíná dlužníkovi běžet ode dne, kdy mu bylo toto rozhodnutí doručeno zvláštním způsobem (§ 74 odst. 2 a § 75 IZ).

Předběžné opatření nabývá účinnosti okamžikem zveřejnění tohoto rozhodnutí v insolvenčním rejstříku.

Ostrava 27. února 2019

Mgr. David Stošek v. r.
samosoudce